

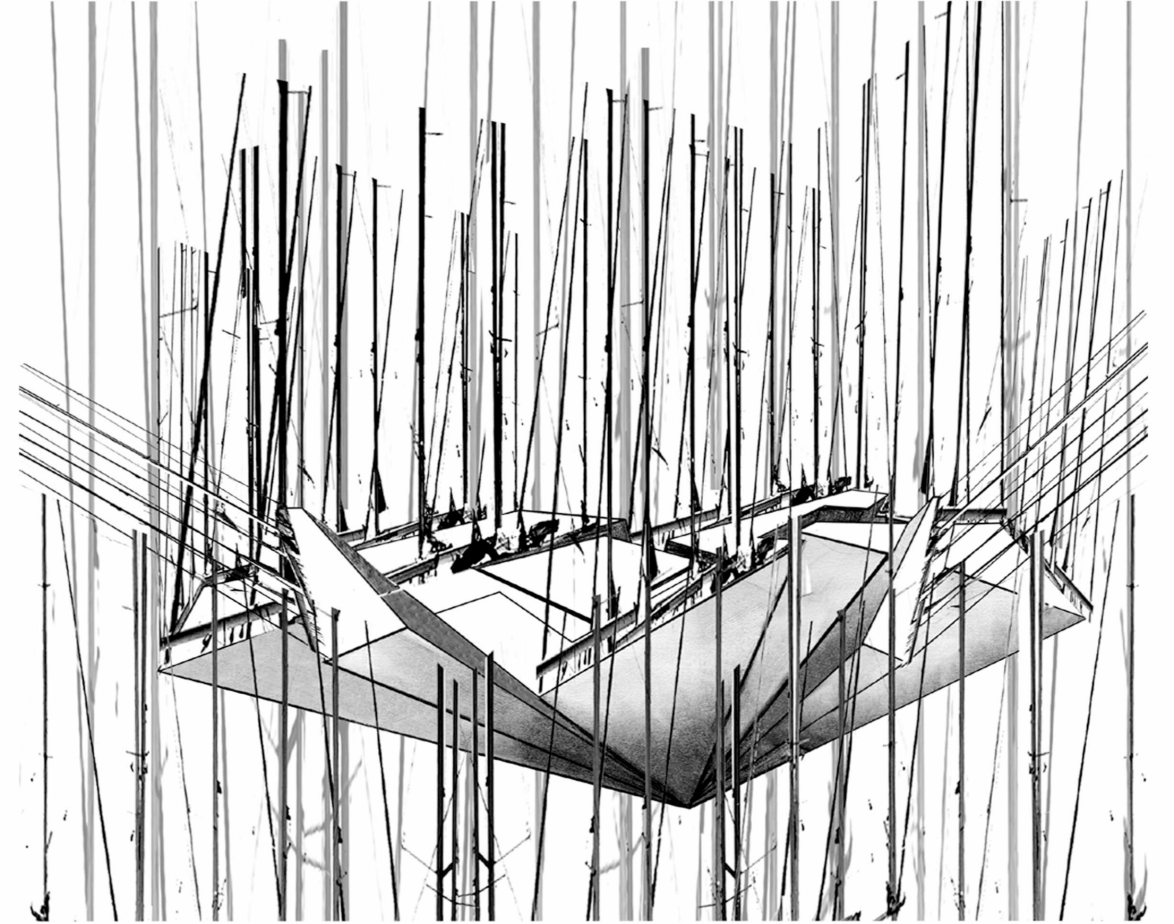
“ ΑΝΤΙΛΗΠΤΙΚΕΣ ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ ”

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΦΟΙΤΗΤΕΣ : ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΣΟΦΙΑ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΠΙΒΛΕΠΟΥΣΕΣ : ΕΒΕΛΥΝ ΓΑΒΡΗΛΟΥ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΚΑΛΑΡΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΤΜΗΜΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

ΑΝΤΙΛΗΠΤΙΚΕΣ ΧΑΡΤΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η διπλωματική εργασία αφορά την ανάπλαση τμήματος της παραλίας της πόλης του Βόλου. Εκτείνεται από τις πλωτές εξέδρες, απέναντι από το δημαρχείο μέχρι το κτίριο Παπαστράτου.

Η μελέτη ξεκίνησε με την καταγραφή του χώρου και την αναγωγή της σε χωρικές ποιότητες βάση της διαφορετικής αντίληψης του χώρου από τον πεζό και τον ποδηλάτη. Ο μικρότερος απαιτούμενος χρόνος διάνυσης της κάθε απόστασης από τον ποδηλάτη και η συνεχής εναλλαγή των οπτικών φυγών του έχει σαν αποτέλεσμα την αποσπασματική και αφαιρετική χωρική του αντίληψη καθώς και την απότομη αλλαγή της κλίμακας των στοιχείων που τον αποτελούν.

Κατά την προσπάθεια χαρτογράφησης της εμπειρίας αυτής, προκύπτουν αναπαραστάσεις του χώρου με διάφορα μέσα όπως σκίτσα, μακέτες, φωτογραφικά κολλάζ και οπτικά κείμενα. Ταυτόχρονα, λόγω της καταγραφής των αποσπασμάτων υπό την προοπτική τους μορφή αναπτύσσεται ένα λεξιλόγιο με βασικό σχήμα τη “σφήνα”, στο οποίο βασίζεται η οργάνωση και η μεταξύ τους σύνθεση.

Με τις αναπαραστάσεις αυτές προκύπτουν νέες χωρικές ποιότητες οι οποίες εντάσσονται και διαμορφώνουν το ήδη υπάρχον περιβάλλον. Δημιουργείται μία σύνθεση βάση του παραπάνω λεξιλογίου αποτελούμενη από νέες χαράξεις και μορφές. Αυτές είναι το μέσο επεξεργασίας και καθορισμού των τελικών μορφών της καινούργιας πρότασης. Η πρόταση αυτή περιλαμβάνει τον ανασχεδιασμό του εδάφους, τη δημιουργία χώρων στάσης και κατασκευών οι οποίες θα εξυπηρετούν τις υπάρχουσες χρήσεις. Επίσης περιλαμβάνει τη δημιουργία πλατειών οι οποίες θα εξυπηρετούν και τη διεξαγωγή της έκθεσης βιβλίου.

Με την ανάπλαση αυτή δίνεται, στο χώρο αυτό, η δυνατότητα να αποκτήσει μία συγκεκριμένη ταυτότητα και να μπορεί να εξυπηρετεί καλύτερα τις δραστηριότητες που φιλοξενεί.

University of Thessaly
Department of architecture
Diploma project : Perceptive mappings
Students : Giorgos Destsfanos, Sofia Xanthopoulou
Supervisors : Evelyn Gavrilou, Konstantina Kalara

PERCEPTIVE MAPPINGS

The aim of the diploma project is the reformation of the waterfront of the city of Volos. This part expands from the waterborne platforms, which are opposite the city hall and close to the port, up to Papastratos building.

The realization of the concept began with the tracing of the space. The tracing had been made by the reduction of specific spatial qualities based on the different apprehension of space between a pedestrian and a cyclist. The minimum time the cyclist needs to cover a distance and the continual rotation of the visual field, creates a fragmentary and subtractive space in which the scale of the objects consisting it changes dramatically.

During the mapping of this experience, we came up with representations of space based on rough models, sketches, photo- collages and optical texts. Together with this action, a fundamental vocabulary based on "wedge" had been elaborated. This vocabulary supports the organization and combination of the forms that arise from the mapping.

These representations create new spatial qualities, which are placed between the environment and the reconstruction of it. Thus a new composition is being made based on the "wedge vocabulary". These qualities consist the medium that determinates the final forms of the project.

The project suggests the redesigning of the surface, lighting and seat infrastructure moreover it involves the designing of public squares, which occasionally will be used for the annual book festival.

With this proposal, the waterfront of Volos has the chance to gain a unique touch and a chance to serve in the best way its public and activities.

“How many maps, in the descriptive or geographical sense, might be needed to deal exhaustively with a given space, to code and decode all its meanings and contents? It is doubtful whether a finite number can ever be given in answer to this sort of question. What we are most likely confronted with here is a sort of instant infinity.”

Henri Lefebvre, *The Production of Space*, 1974, trans. Donald Nicholson-Smith, Oxford: Blackwell Publishers, 1991

Η μελέτη αφορά τμήμα της παραλίας της πόλης του Βόλου, αυτό που εκτείνεται από τις πλωτές εξέδρες, απέναντι από το δημαρχείο, μέχρι το κτίριο του Παπαστράτου. Η ανάγνωση του χώρου και η απόπειρα αναγωγής αυτής της ανάγνωσης σε μορφές και χωρικές ποιότητες βασίστηκε στη διαφορετική αντίληψη του χώρου από τον πεζό και τον ποδηλάτη. Βασικό ρόλο στη διαφορά αυτή παίζει ο χρόνος διάνυσης του χώρου, επομένως και ο διαθέσιμος χρόνος παρατήρησης των στοιχείων που τον αποτελούν. Ο πεζός αντιλαμβάνεται το χώρο ως ένα σύνολο διαδοχικών εικόνων και τον καταγράφει με μεγαλύτερη λεπτομέρεια. Ο χρόνος διάνυσής του, του επιτρέπει να εστιάζει στα στοιχεία που τον αποτελούν για μεγάλο χρονικό διάστημα καθώς και να τα εντάσσει σε ένα γενικότερο σύνολο. Αντίθετα, ο ποδηλάτης, λόγω του μικρότερου χρόνου διάνυσης της κάθε απόστασης και των συνεχών εναλλαγών των οπτικών φυγών του, τον αντιλαμβάνεται αποσπασματικά και αφαιρετικά. Ο χώρος γι' αυτόν αποτελεί μία παράθεση εναλλασσόμενων στιγμιότυπων. Χαρακτηριστική είναι η απότομη αλλαγή της κλίμακας των αντικειμένων. Εξ αιτίας της ταχύτητας με την οποία τα πλησιάζει μοιάζουν να παραμορφώνονται και να μεγαλώνουν με γρήγορο ρυθμό. Έτσι ο χώρος χάνει τη συνέχεια και τη συνοχή του.

Η προσπάθεια κάποιου είδους χαρτογράφησης αυτής της πολύπλοκης χωρικής και χρονικής εμπειρίας, οδήγησε σε αναπαραστάσεις με διάφορα μέσα, όπως σκίτσα, κολλάζ φωτογραφιών, οπτικά κείμενα και μακέτες.

Τα αποσπάσματα-στιγμιότυπα καταγράφονται με την προοπτική τους μορφή. Κάθε απόσπασμα έχει το δικό του σημείο φυγής. Αποτέλεσμα της καταγραφής με αυτόν τον τρόπο είναι η κατ' επανάληψη δημιουργία σφηνοειδών μορφών. Έτσι λοιπόν αναπτύσσεται μία γλώσσα με βασικό σχήμα τη "σφήνα", η οποία χρησιμοποιείται και στις τρεις διαστάσεις. Ο όρος "σφήνα" χρησιμοποιείται κυριολεκτικά -ως σχήμα- και μεταφορικά ως η παρεμβολή των αποσπασματικών εικόνων (στιγμιότυπων) στη διάρκεια της πορείας κατά μήκος της παραλίας.

Οι μακέτες και τα φωτογραφικά κολλάζ αφορούν στιγμιότυπα τα οποία αντιστοιχούν στις οπτικές φυγές του ποδηλάτη, εικόνες απομονωμένες από το πλαίσιο τους που εισβάλλουν στιγμιαία στο οπτικό του πεδίο. Ο χώρος παραμορφώνεται μέσω της εναλλαγής των οπτικών φυγών και της αλλαγής της κλίμακας των στοιχείων που τον αποτελούν.

Τα σκίτσα απεικονίζουν κάποια ευρύτερα αποσπάσματα της παραλίας όπως το κομμάτι που είναι εγκατεστημένες οι πλωτές εξέδρες, το κομμάτι που αράζουν οι ψαρόβαρκες, το τμήμα μπροστά από τον προβλήτα και τμήματα ανάμεσα στις καφετέριες και τα ιστιοφόρα.

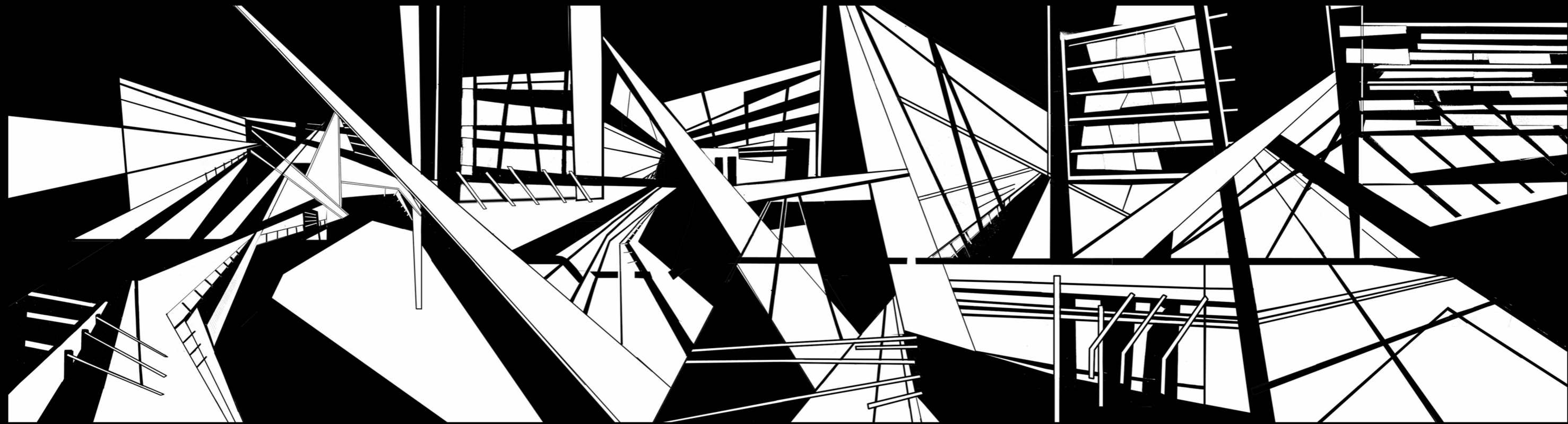
Τα οπτικά κείμενα εντάσσουν την περιγραφή αυτής της περιήγησης στην παραλία σε συνθετικές λύσεις που εμφανίζονται στις προηγούμενες αναπαραστάσεις.

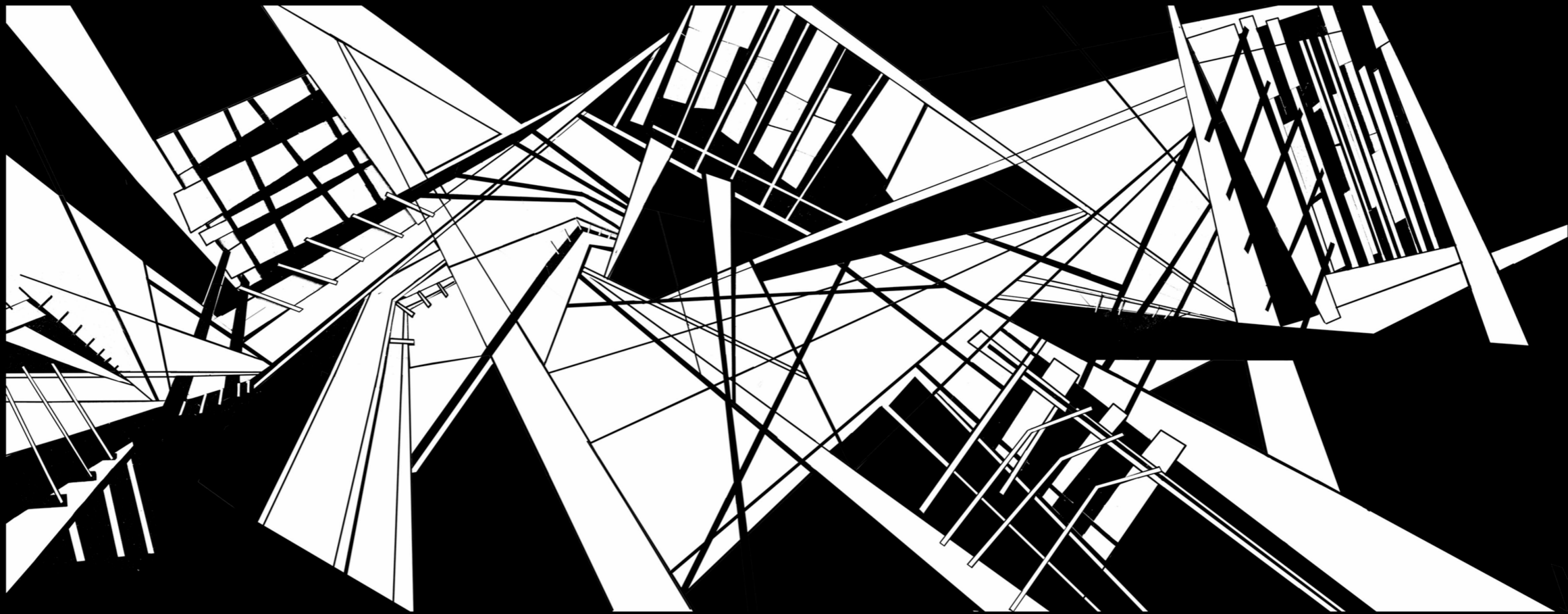
Το στοιχείο σύνδεσης όλων αυτών των αποσπασμάτων είναι ο κόκκινος ποδηλατόδρομος, ο οποίος διατρέχει το μεγαλύτερο κομμάτι της παραλίας και λειτουργεί τόσο οπτικά λόγω της έντονης χρωματικής του διαφοροποίησης όσο και νοητικά στο υπόλοιπο κομμάτι, ως η συνέχεια της πορείας του ποδηλάτη.

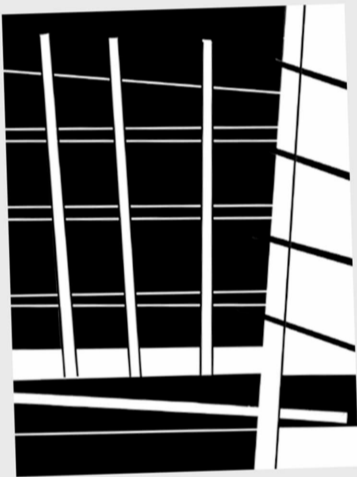
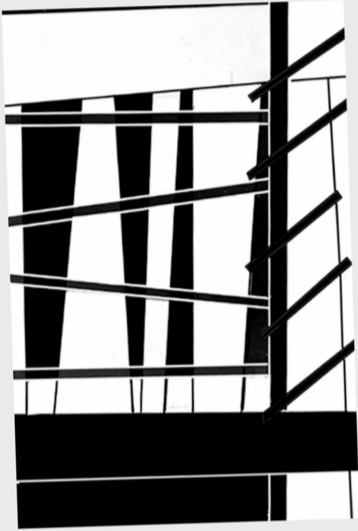
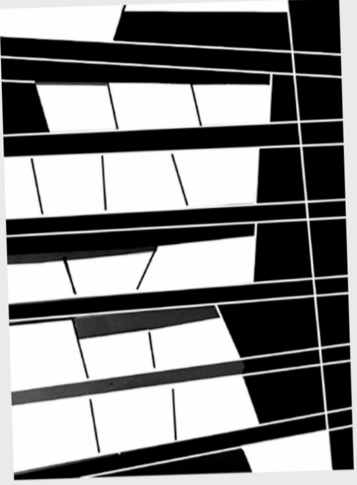
Κατά την καταγραφή και ανάγνωση του χώρου πραγματοποιήθηκε μία διάκριση των ορίων πόλης και θάλασσας, ο ορισμός ζωνών που τεμαχίζουν κάθετα την παραλία και των μεταιχμιακών σημείων ανάμεσα τους. Ο συνδυασμός αυτών με το λεξιλόγιο που αναφέρθηκε παραπάνω οδήγησε στη δημιουργία νέων χαράξεων στην παραλία. Οι νέες χωρικές ποιότητες εντάσσονται και διαμορφώνουν το ήδη υπάρχον περιβάλλον. Η δομή της σύνθεσης αποτελείται από αποσπάσματα. Κάθε ένα από αυτά διατρέχεται από έναν διάδρομο ο οποίος, αντίστοιχα με τον κόκκινο ποδηλατόδρομο, αποτελεί το στοιχείο σύνδεσης όλων μαζί. Η υπόλοιπη σύνθεση του κάθε αποσπάσματος προκύπτει από τις “ σφήνες “ – στιγμιότυπα που έχουν καταγραφεί. Τα αποσπάσματα τοποθετούνται με τέτοιο τρόπο, ώστε να αλλάζει η οριογραμμή πόλης- θάλασσας. Με αυτό τον τρόπο επιτυγχάνεται η εναλλαγή της κατεύθυνσης και των οπτικών φυγών του επισκέπτη.

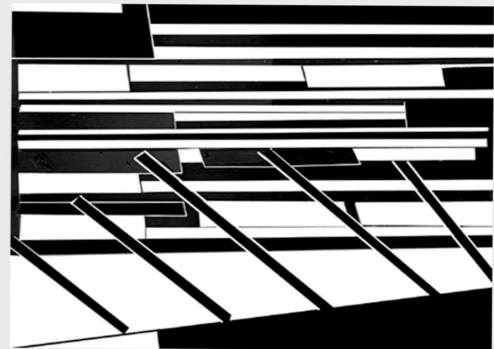
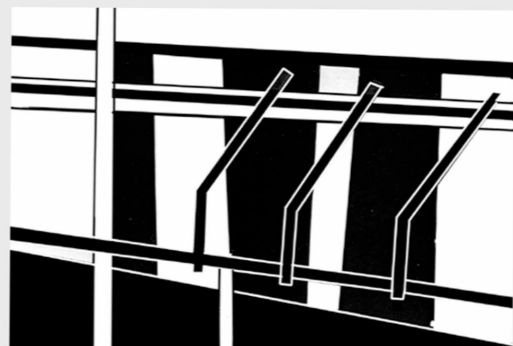
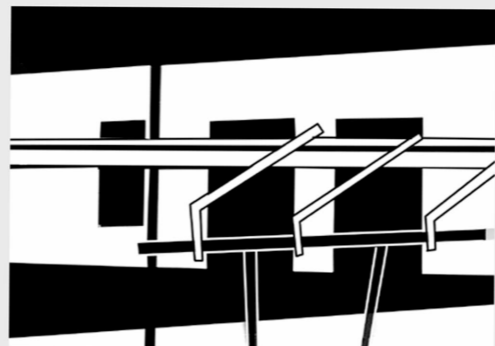
Όσο αφορά την τρίτη διάσταση, γίνεται ένα παιχνίδι με την κλίμακα, με την τοποθέτηση υποστυλωμάτων και άλλων κατασκευών σε σειρές (τα οποία εξυπηρετούν το φωτισμό ή την σκίαση του χώρου της νέας πρότασης), των οποίων το ύψος αλλάζει κλιμακωτά. Με αυτόν τον τρόπο αλλάζουν οι αναλογίες στο μάτι του επισκέπτη. Δημιουργείται ένα τοπίο διαφορετικό, επηρεασμένο τόσο από την χωρική αντίληψη του ποδηλάτη όσο από αποσπάσματα των καταρτιών των ιστιοφόρων και των γερανών.

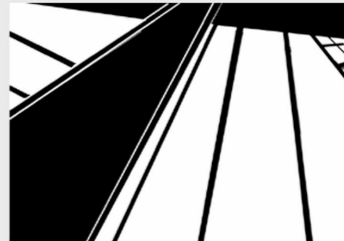
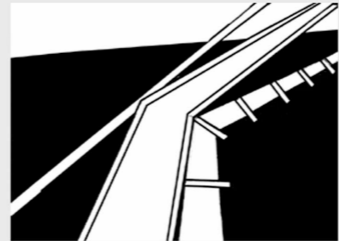
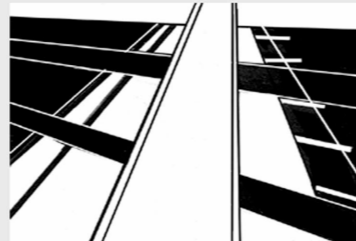
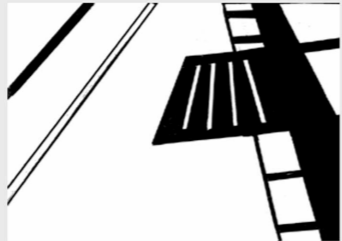
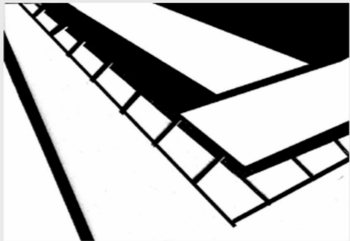
Μέσα από τις χαράξεις και τις κατασκευές αυτές προκύπτει η γενική ανάπτυξη της παραλίας του Βόλου. Η ανάπτυξη αυτή περιλαμβάνει τον ανασχεδιασμό του εδάφους, τη δημιουργία χώρων στάσης για ποδηλάτες και πεζούς, τη δημιουργία νέων κτιρίων για το Λιμενικό Σώμα και τον Ο.Λ.Β. (Οργανισμό Λιμένος Βόλου), και τον σχεδιασμό νέων εγκαταστάσεων για τον επιβατικό σταθμό, το χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων και του φωτισμού της. Επίσης περιλαμβάνει το σχεδιασμό εγκαταστάσεων μαρίνας για τα ιδιόκτητα ιστιοπλοϊκά σκάφη καθώς και χώρους-πλατείες οι οποίες θα χρησιμοποιούνται ενίοτε για τη διεξαγωγή της έκθεσης βιβλίου. Έχοντας ως στόχο την αποφυγή της κατάργησης του πλεονεκτήματος της θέας προς τη θάλασσα πραγματοποιήθηκε η βύθιση τμημάτων της παραλίας και η δημιουργία κατασκευών περιορισμένου όγκου. Ο τρόπος διάταξης τους καθώς και ο γενικότερος σχεδιασμός έχουν ως αποτέλεσμα την απόδοση μίας συγκεκριμένης ταυτότητας και την καλύτερη εξυπηρέτηση των δραστηριοτήτων που φιλοξενεί.

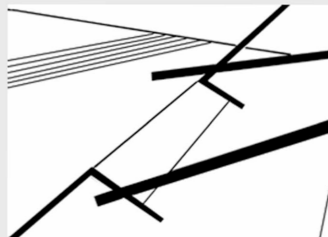
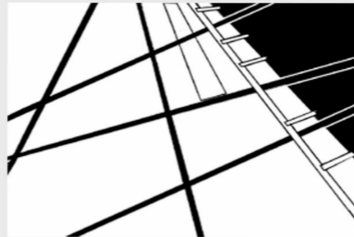
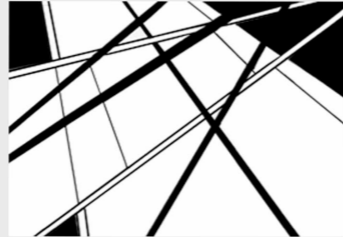
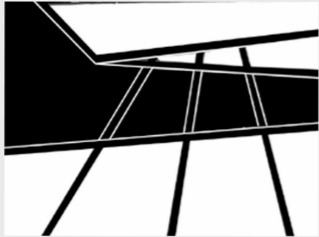

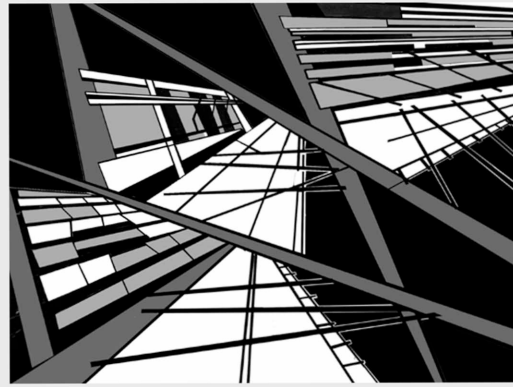
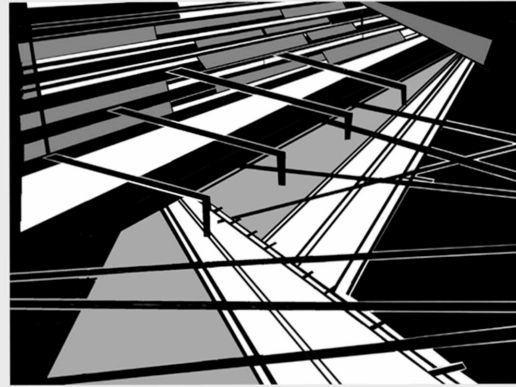
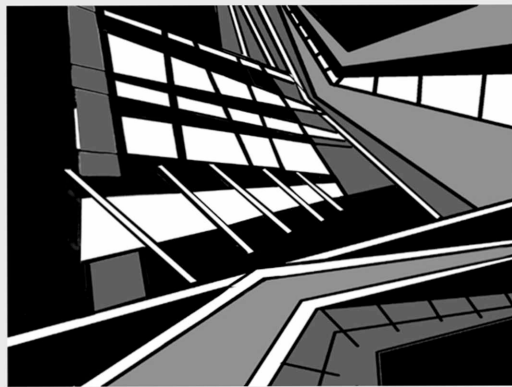
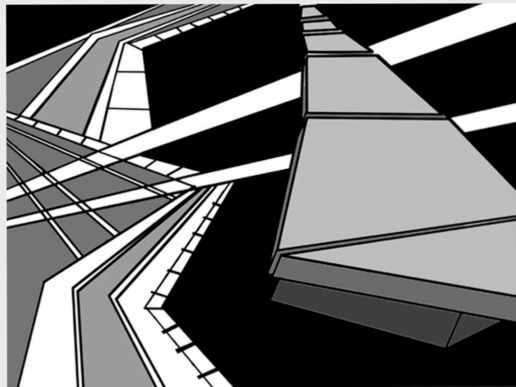

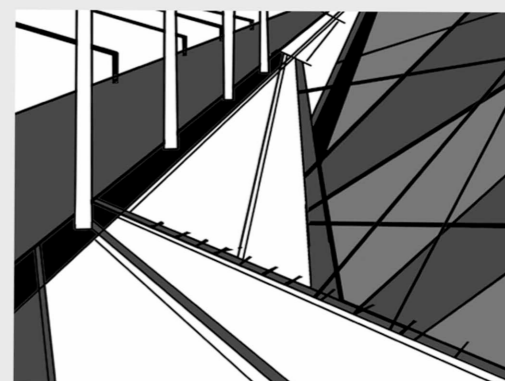
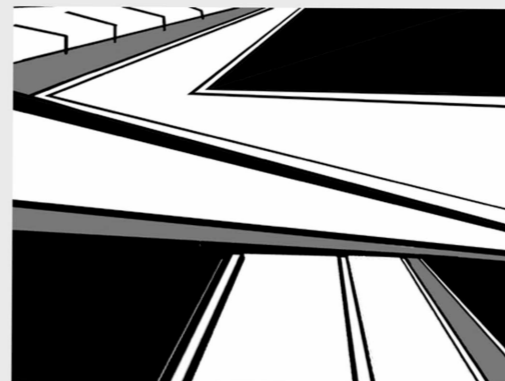
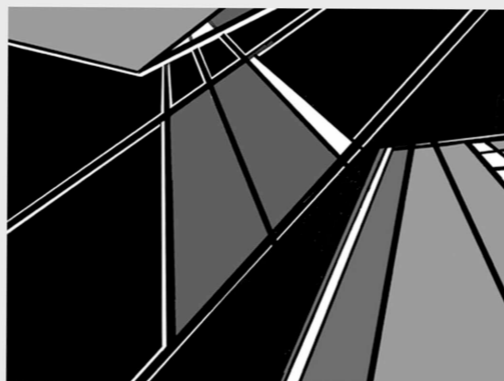
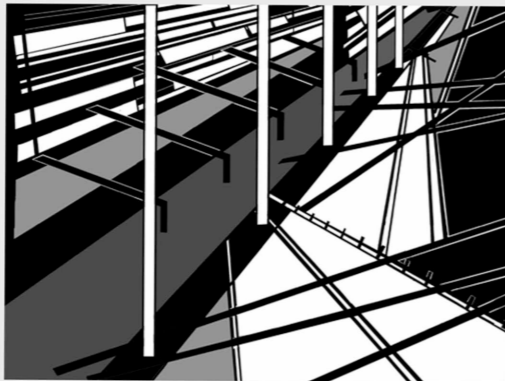

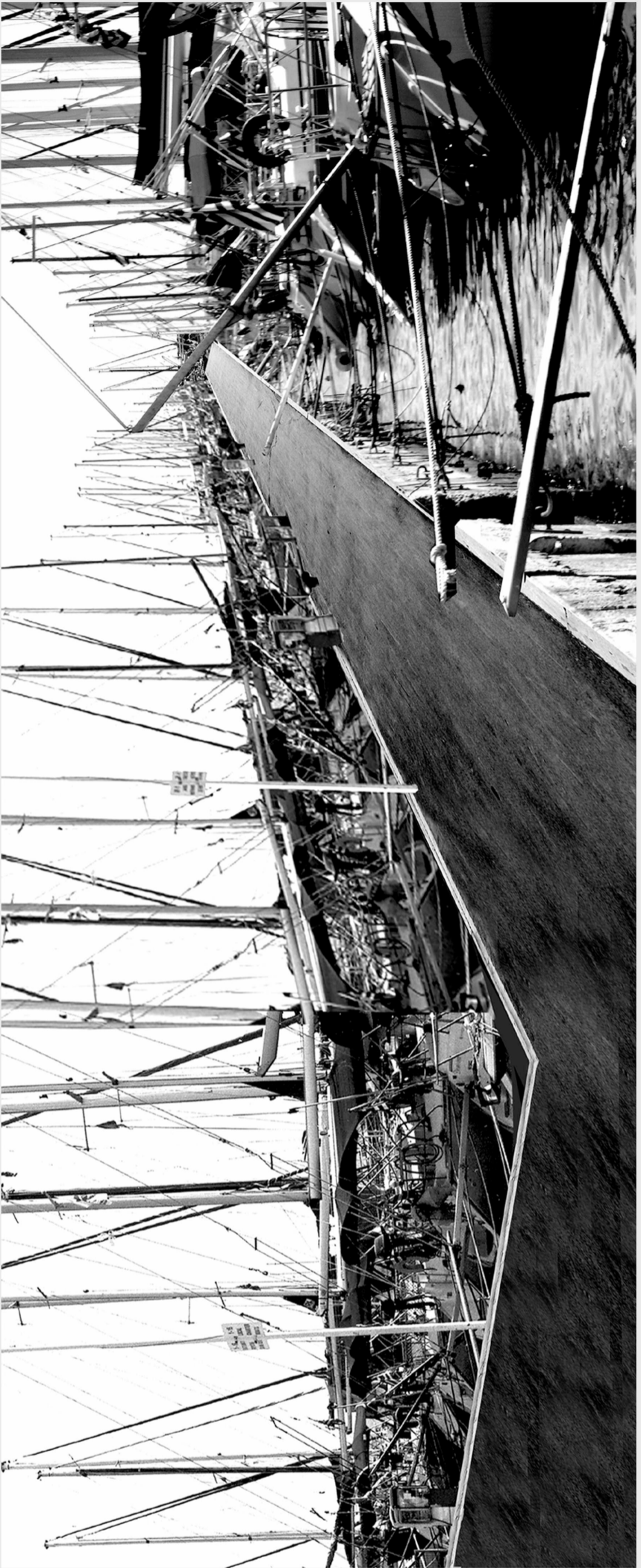

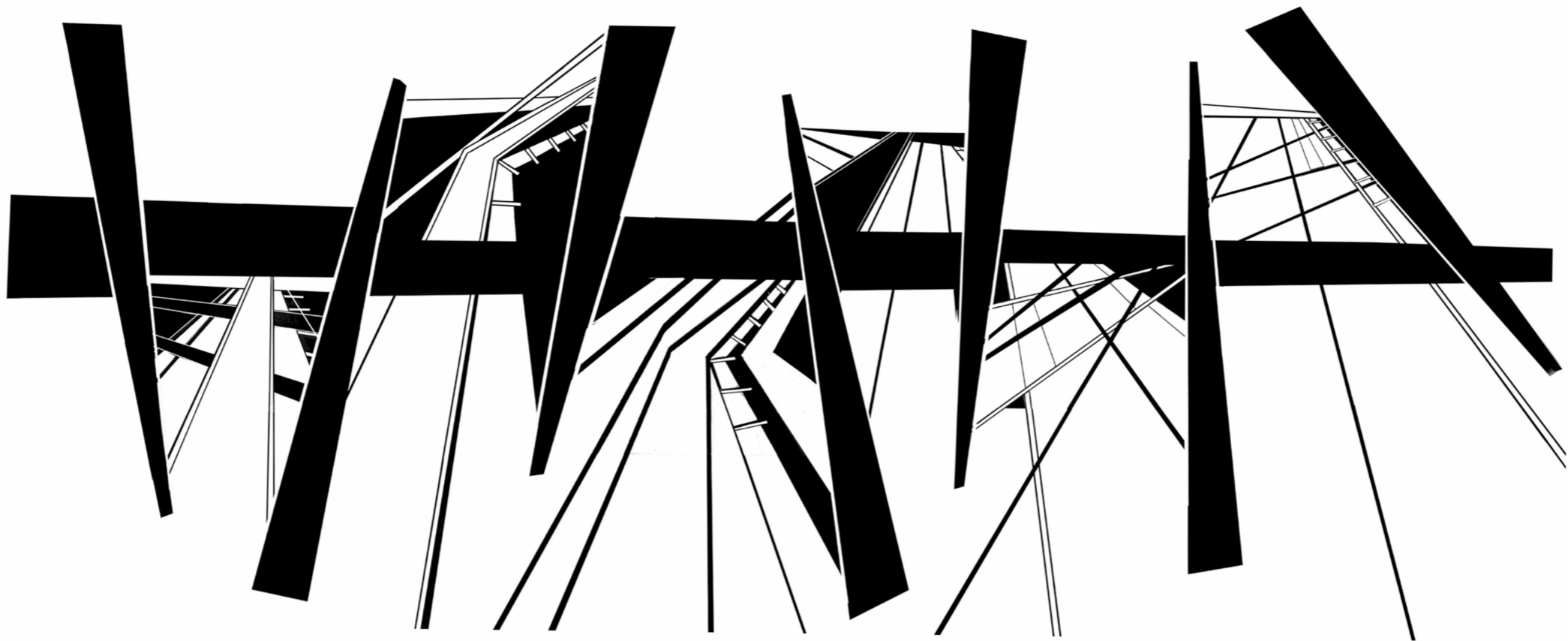

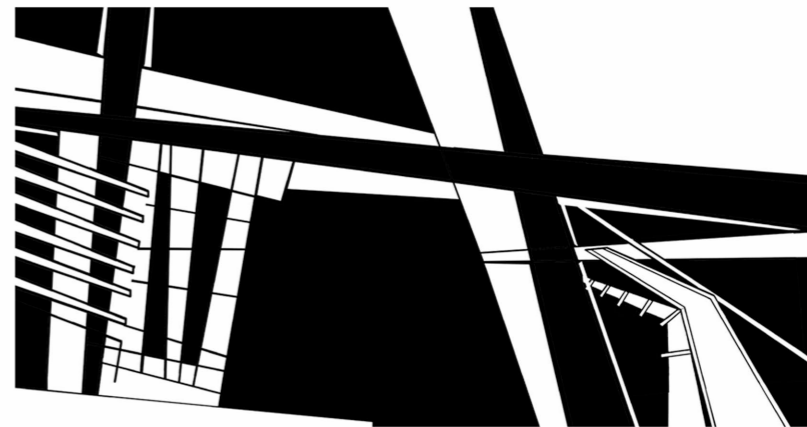
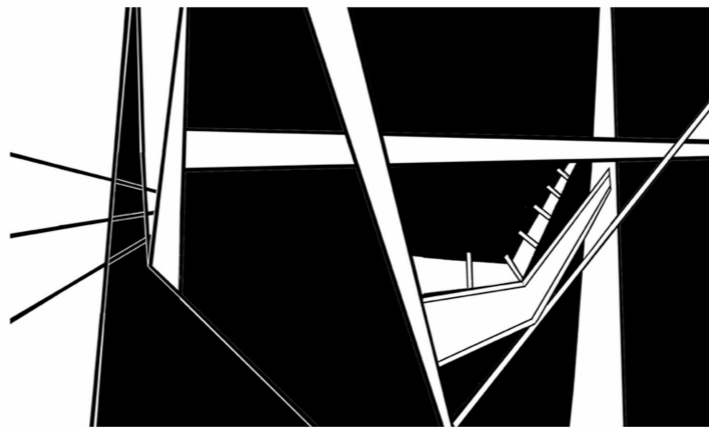
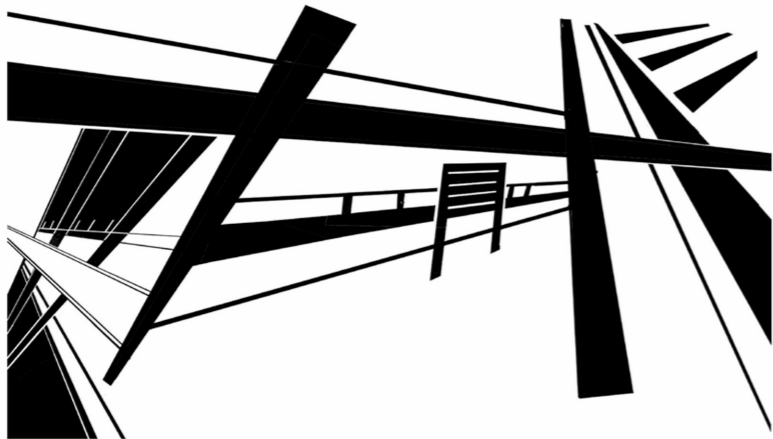

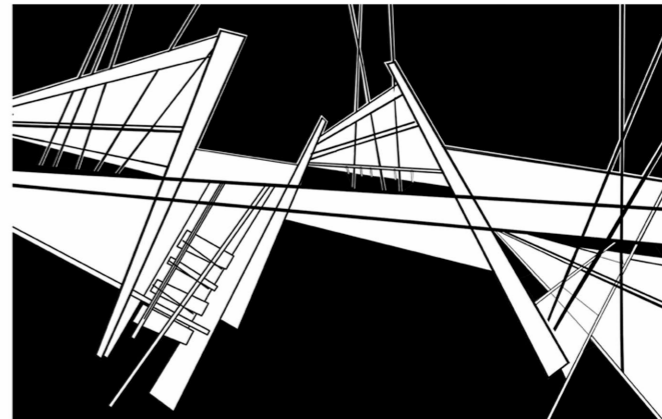
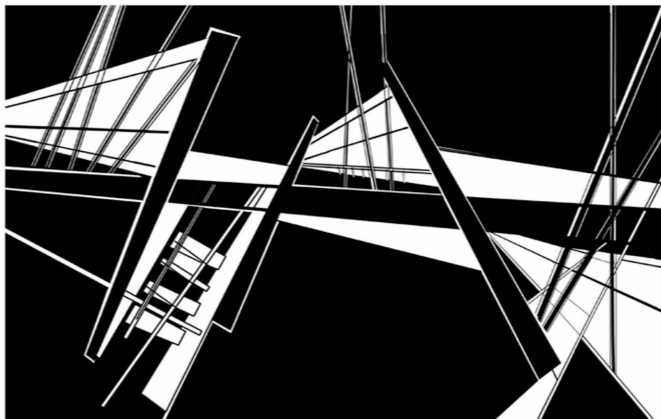
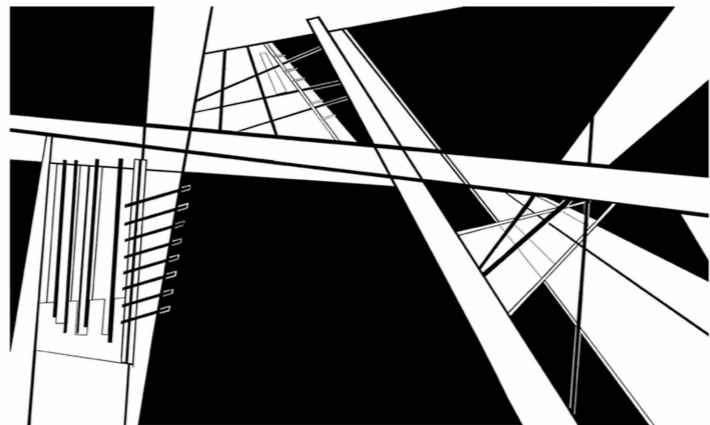

Η παραλία είναι ένα κομμάτι αναπόσπαστο της εικόνας της πόλης. Την εικόνα αυτή έχεις στο μυαλό σου όταν φαντάζεσαι το Βόλο. Για μένα είναι κομμάτι της καθημερινότητας μου. Είναι η διαδρομή που κάνω κάθε πρωί με το ποδήλατο για να πάω στο Πανεπιστήμιο. Διασχίζοντας την παραλία με το ποδήλατο είναι σαν να βλέπεις μία ταινία σε γρήγορη κίνηση. Τα καρέ αυτής της ταινίας αν και δεν έχουν συνεχόμενη ροή αποτελούν ένα σύνολο. Οι μυρωδιές παίζουν κι αυτές το ρόλο τους ανάλογα με την ώρα. Νωρίς το πρωί η μυρωδιά της θάλασσας είναι αυτή που σκεπάζει την πασαρέλα της παραλίας και σαν απομεινάρι από το καλοκαίρι σου φέρνει εικόνες όμορφες στο μυαλό. Είναι μία μυρωδιά γνώριμη από τα παλιά, από τότε που ήμουν παιδί. Μία μυρωδιά λιμανίσια. Έχει κάτι από την αλμύρα από τα ψαριά που είναι μέσα στις κασέλες. Γενικά είναι μία μυρωδιά που αν κλείσεις τα μάτια και τη νιώσεις θα καταλάβεις ότι είσαι σε λιμάνι. Ο κόκκινος διάδρομος για τους ποδηλάτες αποτελεί για μένα ένα είδος γραμμών. Σαν τις γραμμές του τρένου. Έτσι ακολουθώ κι εγώ τον κόκκινο διάδρομο μέχρι εκεί που με βγάζει. Δεν έχω σκεφτεί ποτέ να αλλάξω πορεία, να βγω από αυτό το όριο. Νιώθω ότι μου ανήκει. Και αν κάποιος παραβιάσει το κόκκινο χαλί μας, τον προσπερνάω ριψοκίνδυνα. Έτσι για να του θυμίσω ότι δεν είναι ευπρόσδεκτος. Η πλατφόρμα που πλέει παράλληλα στην παραλία, εκείνη που χρησιμοποιούν οι ψαράδες για τις βάρκες τους, δημιουργεί την αίσθηση ότι δεν μπορείς να την πλησιάσεις, δεν μπορείς να πατήσεις πάνω της παρά μόνο εάν έχεις τις μαγικές ιδιότητες που έχουν οι ψαράδες. Η εικόνα της παραλίας γυρνώντας το μεσημέρι προς το σπίτι αλλάζει. Η μυρωδιά του λιμανιού υποχωρεί και στο προσκήνιο έρχεται η μυρωδιά από τα διάφορα τσιπουράδικα. Η μυρωδιά του μεζέ, του καφέ, του τσιγάρου, η μυρωδιά των ανθρώπων που κάθονται για να περάσουν το μεσημέρι τους. Οι προσόψεις των κτιρίων αλλάζουν. Ο ήλιος πέφτοντας πάνω τους τις κάνει και αστράφτουν. Τα χρώματα γίνονται τελικά ένα μωσαϊκό. Το τελευταίο αστικό όριο. Γενικά τρέχοντας με το ποδήλατο στην παραλία βλέπεις μπροστά σου εμπόδια τα οποία δεν φανταζόσουν ποτέ. Τα αντικείμενα αλλάζουν κλίμακα μία λάμπα γίνεται μία τεράστια κολόνα όταν ξαφνικά φρενάρεις μπροστά της, οι άνθρωποι γίνονται αγέλες μεγάλων ζώων τα οποία προσπαθείς να αποφύγεις. Στο φόντο οι γερανοί και το σιλό του λιμανιού δημιουργούν ένα τοπίο γοτθικό, μυστηριακό.

Η παραλία είναι ένα κομμάτι αναπόσπαστο της εικόνας της
 στο μυαλό σου όταν φαντάζεσαι το Βόλο. Για μένα είναι
 . Είναι η διαδρομή που κάνω κάθε πρωί με το ποδήλατο
 ασχίζοντας την παραλία με το ποδήλατο είναι σαν
 κίνηση. Τα καρέ αυτής της ταινίας αν και δεν
 σύνολο . Οι μυρωδιές παίζουν κι αυτές το ρό
 μυρωδιά της θάλασσας είναι αυτή που
 μινάρι από το καλοκαίρι σου φέρνει
 γνώριμη από τα παλιά, από τότε
 κάτι από την αλμύρα από
 μυρωδιά που αν κλείσεις
 κόκκινος διάδρομος
 τις γραμμές του
 που με βγά
 Νιώθω ό
 νάω
 που πλέει παράλληλα
 βάρκες τους, δημιουργεί
 να πατήσεις πάνω της πα
 Η εικόνα της παραλίας γυρ
 λιμανιού υποχωρεί και στο
 Η μυρωδιά του μεζέ, του καφέ,
 περάσουν το μεσημέρι τους. Οι
 τους τις κάνει και αστράφτουν. Τα
 όριο. Γενικά τρέχοντας με το ποδήλα
 δεν φανταζόσουν ποτέ. Τα αντικείμε
 να όταν ξαφνικά φρενάρεις μπροστά
 προσπαθείς να αποφύγεις. Στο φόντο οι
 θικό, μυστηριακό.

όριο όριο όριο όριο όριο όριο όριο όριο όριο όριο
 οι γερανοί και το σιλό οι γερανοί και το σιλό οι γερανοί και το σιλό οι γερανοί και το σιλό

πόλης. Την
 κομμάτι της
 για να πάω
 να βλέπεις
 έχουν συνε
 λο τουςανάλο
 σκεπάζει την
 εικόνες όμορ
 που ήμουν
 τα ψαριά που
 τα μάτια και τη
 για τους ποδη
 τρένου. Έτσι ακο
 ζει. Δεν έχω σκε
 τι μου ανήκει. Και αν
 ριψοκίνδυνα. Έτσι για
 στην παραλία, εκείνη
 την αίσθηση ότι δεν
 ρά μόνο εάν έχεις τις
 νώντας το μεσημέρι
 προσκηνίο έρχεται η μυ
 του τσιγά ρου, η μυρωδιά
 προσόψεις των κτιρίων αλ
 χρώματα γίνονται τελικά
 το στην παραλία βλέπεις
 να αλλάζουν κλίμακα. Μία λά
 της, οι άνθρωποι γίνονται αγέ
 γερανοί και το σιλό του λιμανιού

κόκκινος διάδρομος κόκκινος διάδρομος κόκκινος διάδρομος
 οι γερανοί και το σιλό οι γερανοί και το σιλό οι γερανοί και το σιλό οι γερανοί και το σιλό

ταινία σε γρήγορη κίνηση ταινία σε γρήγορη κίνηση ταινία σε γρήγορη κίνηση ταινία σε γρήγορη κίνηση

εικόνες όμορφες εικόνες όμορφες εικόνες όμορφες

εικόνα
 καθημε
 στο Πα
 μία ται
 χόμενη ρο
 για με την ώ
 πασαρέλα της
 φες στο μυα
 παιδί. Μία μυ
 είναι μέσα στις
 νιώσεις θα κατα
 λάτες αποτελεί για
 λουθώ κι εγώ τον
 φτεί ποτέ να αλλάξω
 κάποιος παραβιάσει
 να του θυμίσω ότι δεν
 στην παραλία, εκείνη
 την αίσθηση ότι δεν
 ρά μόνο εάν έχεις τις
 νώντας το μεσημέρι
 προσκηνίο έρχεται η μυ
 του τσιγά ρου, η μυρωδιά
 προσόψεις των κτιρίων αλ
 χρώματα γίνονται τελικά
 το στην παραλία βλέπεις
 να αλλάζουν κλίμακα. Μία λά
 της, οι άνθρωποι γίνονται αγέ
 γερανοί και το σιλό του λιμανιού

αυτή έχεις
 ρινότητας μου
 νεπιστήμιο. Δι
 νία σε γρήγορη
 ή αποτελούν ένα
 ρα. Νωρίς το πρωί η
 παραλίας και σαν απο
 λό. Είναι μία μυρωδιά
 ρωδιά λιμανίσια. Έχει
 κασέλες. Γενικά είναι μία
 λάβεις ότι είσαι σε λιμάνι. Ο
 μένα ένα είδος γραμμών. Σαν
 κόκκινο διάδρομο μέχρι εκεί
 πορεία, να βγω από αυτό το όριο.
 το κόκκινο χαλί μας, τον προσπερ
 είναι ευπρόσδεκτος. Η πλατφόρμα
 που χρησιμοποιούν οι ψαράδες για τις
 μπορείς να την πλησιάσεις, δεν μπορείς
 μαγικές ιδιότητες που έχουν οι ψαράδες.
 προς το σπίτι αλλάζει. Η μυρωδιά του
 ρωδιά από τα διάφορα τσιπουράδικα
 των ανθρώπων που κάθονται για να
 λάζουν. Ο ήλιος πέφτοντας πάνω
 ένα μωσαϊκό. Το τελευταίο αστικό
 μπροστά σου εμπόδια τα οποία
 μπα γίνεται μία τεράστια κολό
 λες μεγάλων ζώων τα οποία
 δημιουργούν ένα οπίο γοτ

Φτάνοντας στην παραλία, στο ύψος των πλωτών εξέδρων συνεχίζω να προχωράω πάλι στον κόκκινο ποδηλατό δρομο. Οι άσπρες γραμμές που τον οριοθετούν κάνουν την διαφοροποίηση του πιο έντονη και με προτρέπουν να τον ακολουθήσω. Καθώς κινούμαι κάτω γρήγορες αναγνωρίσεις του χώρου προδιαγράφοντας την πορεία μου, ρίχνοντας ενδιάμεσα μικρές ματιές στο έδαφος παρατηρώντας κάθε φορά τη διαφορετική σχέση του ποδηλατόδρομου με αυτό. Προσπαθώντας να προσπεράσω τους πεζούσις που συναντώ μπροστά μου αναγκάζομαι να ξεφύγω από τον οροθετημένο χώρο κίνησης μου, κατευθύνοντας το βλέμμα μου είτε δεξιά προς τις αποκολλημένες εξέδρες που γαντζώνονται στο έδαφος με μικρές μεταλλικές συνδέσεις, είτε αριστερά παρατηρώντας, για δευτερόλεπτα το απομακρυσμένο μέτωπο των κτιρίων. Το αντιλαμβάνομαι σαν μία ενιαία επιφάνεια χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Μόνο ένα γιατί στην αρχή αυτού του μετώπου τραβάει την προσοχή μου με αποτέλεσμα να καθυστερήσει η επαναφορά μου στην προδιαγεγραμμένη πορεία μου. Στο ύψος της προβλήτας, το έδαφος πάλι ενώ στο οποίο κινούμαι διακόπτεται. Η προσοχή μου εστιάζεται στα αυτοκίνητα που μπαινοβγαίνουν, προσπαθώντας να περάσω απέναντι εκεί που βρίσκεται και η συνέχεια του. Προσπερνώντας την οκτώκινη διάδρομος έχει πάψει να υπάρχει. Ο χώρος κίνησης μου, πλέον, καταλαμβάνει ολόκληρο το πεζοδρόμιο και οι κινήσεις μου αποκτούν μεγαλύτερη ελευθερία. Από εκείνο το σημείο η παραλία αρχίζει να μετατρέπεται σε έναν διάδρομο, οριοθετημένο από τους ψηλούς των πολυκατοικιών και από τα κατάρτια των ιστιοφόρων. Καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας μου δεν έχω σταματήσει να προσπαθώ να προβλέψω τις κινήσεις μου ανάμεσα στα εμπόδια που θα συναντήσω μπροστά μου. Βρίσκομαι σε μία εγρήγορη. Οι κατευθύνσεις μου εναλλάσσονται συνεχώς και οι εικόνες διαδέχονται η μία την άλλη. Το όριο πόλης - παραλίας και το όριο στεριάς-θάλασσας παύει να είναι συνηθισμένα και ο ευθύγραμμος διάδρομος παραμορφώνεται μέσω των διαδεχόμενων στιγμιότυπων. Κινούμαι αχνίζοντα να κάνω ελιγμούς ανάμεσα στους πεζούσις κατευθύνοντας το βλέμμα μου πότε στα μπαλκόνια και τις τέσσερις κάποιου κτιρίου και πότε προς τα κατάρτια και τα σχοινιά των ιστιοφόρων που δημιουργούν ένα τεράστιο πλέγμα που μοιάζει να αγκιστρώνει και να τεντώνει τον διάδρομο στον οποίο κινούμαι. Ενδιάμεσα κοιτάζω προς τα κάτω παρατηρώντας τις σκιές των καταρτιών που προβάλλουν μπροστά μου στο μονότονο τσιμεντοστρωμένο έδαφος. Δημιουργούν μία ιδιόμορφη διαγράμμιση με διαφορετικές κλίσεις και πυκνότητα. Η απόσταση μου από τα κτίρια έχει μειωθεί και το μέτωπο των κτιρίων πλέον γίνεται πιο αισθητό. Τα κτίρια διαδέχονται το ένα το άλλο. Τα μπαλκόνια που διατρέχουν όλη την όψη του κάθε κτιρίου με τις τέντες να κρέμονται από αυτά, άλλες κλειστές, άλλες ανοικτές, με διαφορετικές κλίσεις και χρώματα, δίνουν την αίσθηση ότι η κάθε επιφάνεια αποτελεί τη συνέχεια της άλλης. Το ενιαίο αυτό μέτωπο διακόπτεται από μερικά κτίρια χαμηλού ύψους, τα οποία αντιλαμβάνομαι μόνο όσον αφορά την κίνηση μου. Δημιουργούν ένα ενιαίο στέγαστρο που είναι στημένο στο ισόγειο όλων των κτιρίων. Τα κτίρια μοιάζουν να βυθίζονται μέσα σε αυτό το οποίο τα κρατάει δεμένα μεταξύ τους. Μου δημιουργείται η αίσθηση πως βρίσκομαι πάνω σε έναν διάδρομο που έχει χαθεί πίσω από μία επιφάνεια πλεγμένη από μπαλκόνια και τέλει και τα κατάρτια τον κρατάνε σε ισορροπία, ώστε να μην ξεχειλώσει και βυθιστεί.

